

Sygn. akt III CSK 283/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko [...] Szpitalowi Specjalistycznemu im. [...] w N.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1622/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokat A.P., prowadzącej Kancelarię Adwokacką w K., od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie kwotę 2.700,- (dwa tysiące siedemset) zł tytułem wynagrodzenia, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powódka M. M. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 lutego 2015 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 23 września 2014 r., którym oddalono powództwo przeciwko [...] Szpitalowi Specjalistycznemu im. [...] w N. oraz umorzono postępowanie w zakresie odszkodowania ponad kwotę 26.805 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k. p. c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k. p. c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka oparła na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k. p. c., tj. wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi. Podniosła, że istnieje konieczność

rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego związanego z zasadnością odmowy dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii biegłego w sytuacji, gdy opinie wydane w sprawie nie odpowiadają na pytania mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącą nie odpowiada tym wymaganiom. Przedstawiony problem w istocie nie dotyczy rozstrzygnięcia wątpliwości odnoszących się do kwestii prawnej, tylko faktycznej, bowiem pośrednio wymaga oceny dowodów w sprawie oraz przesłanek podejmowania przez sąd postanowienia dowodowego. Udzielenie odpowiedzi wymagałoby antycypacyjnej oceny materiału dowodowego, zatem odnoszenia się do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co wykracza poza kognicję Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Uzasadnienie powołanej przyczyny nie odpowiada ponadto ustawowym wymaganiom, gdyż skarżąca nie oznaczyła wprost przepisów prawa, których miałyby dotyczyć istotne zagadnienie prawne, nie wskazała możliwości różnych rozwiązań, ani nie opowiedziała się za żadnym z nich. Brak argumentacji prawnej oraz odniesień do poglądów judykatury i doktryny, co uniemożliwia kontrolę wskazanej przyczyny.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p. c.) występuje wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa

nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, oraz przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Wymaganiom tym uzasadnienie skargi nie odpowiada. Powódka nawet nie podjęła próby wskazania przepisów prawa, na których naruszeniu opiera swoją ocenę, nie wykazała również, na czym w kontekście niniejszej sprawy polegać miałyby oczywista zasadność skargi. Subiektywna ocena skarżącej nie jest wystarczająca.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k. p. c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania oraz orzekł o wynagrodzeniu pełnomocnika skarżącej za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu na mocy § 19 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).